

вание, да се завърне въ родния си градъ и да продължи тамъ обществената си дейность. На Г. Золотовича, комуто честити оздравяване отъ тежка болестъ, той съобщава повѣрително презъ 1843 г.: „Отъ съгражданитѣ си нѣмамъ никакво известие, при все това не ги обезпокоявай, моля те, — тѣ не ми длѣжатъ нищо. Напротивъ, азъ длѣжа тѣмъ и на цѣлия народъ и скърбя, че още не съмъ започналъ да се отплащамъ... Отъ далече виждамъ съ голѣмо прискърбие, какъ отминаватъ безполезно толкова щастливи обстоятелства. Но, търпение, — многото премина, остана малкото“.

Желанието на Селимински да започне отново „да се отплаща на народа си“ (като че той не се е отплащалъ вече доста въ Сливенъ и въ Ромъния!) говори за непотушимия му народнически патосъ, получилъ силенъ тласкъ при съприкосновение съ атинския крѣгъ млади патриоти. Само че това желание ще се реализира малко по-инакъ, отколкото той очаква. Защото докато повечето атински питомци се завръщатъ въ България и действуватъ тамъ въ духа на клетвата, която полага при раздѣлата си въ 1843 г. Иларионъ, Селимински, който е опиталъ откъмъ най-мрачна страна режима въ Турция и носи въ душата си страшни спомени отъ робската неволя, ще предпочете да работи, — и то все тѣй енергично, както и другаритѣ си, — малко по-далечъ, намирайки опора и първи последователи между сънародницитѣ си въ Ромъния.